

[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

Interpretacja indywidualna

Prezydent Miasta Kielce działając na podstawie art. 14j §1, art. 14c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2020 r, poz. 1325 ze zm.), zwanej dalej o.p., w związku z art. 1c ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2019 r., poz. 1170 ze zm.), zwanej dalej u.p.o.l, po rozpatrzeniu wniosku [REDACTED]

[REDACTED] w sprawie wydania interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów prawa podatkowego w zakresie podatku od nieruchomości, stwierdza:

- w odniesieniu do stanu faktycznego przedstawionego we wniosku o udzielenie indywidualnej interpretacji podatkowej dotyczącego opodatkowania podatkiem od nieruchomości dystrybutorów paliw i gazu jako budowli, w związku ze zmianą definicji obiektu budowlanego dokonaną ustawą z 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo budowlane oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 443),

że stanowisko Wnioskodawcy **jest nieprawidłowe w obowiązującym stanie prawnym.**

Uzasadnienie

W dniu 30.03.2021 r., [REDACTED]

[REDACTED] złożył do tut. organu podatkowego wnioski o wydanie interpretacji indywidualnej w kwestii określenia czy

dystrybutory paliw i gazu podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości jako budowle na podstawie przepisów art. 1a ust. 1 pkt 2 UPOŁ w zw. z art. 3 pkt 1 UPB, art. 3 pkt 3 UPB oraz art. 3 pkt 9 UPB?

We wniosku został przedstawiony następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca jest przedsiębiorcą, w posiadaniu którego znajdują się stacje paliw położone na terenie całej Polski, w tym na terenie miasta Kielce, których celem jest dystrybucja i sprzedaż paliw płynnych oraz gazu ziemnego. Dostarczanie paliwa oraz gazu do pojazdów klientów odbywa się przy użyciu dystrybutorów. Posadowione są one na betonowych wysepkach i służą właściwemu pompowaniu paliw. Paliwo (gaz) dostarczane przez dystrybutory do pojazdów jest pobierane i odmierzane ze stalowych, podziemnych zbiorników, które je magazynują. Od strony technicznej dystrybutory paliw i gazu składają się z obudowy, ekranu informującego o ilości pobranego paliwa, komputera pokładowego, podzespołów mechanicznych oraz węzów nalewczych. Wnioskodawca z tytułu posiadanych budowli (dystrybutory paliwa i gazu) uiszcza na rzecz organu podatkowego podatek od nieruchomości, a podstawę opodatkowania stanowi stawka liczona od wartości początkowej danego środka trwałego stanowiącego podstawę dokonywania odpisów amortyzacyjnych na potrzeby podatku dochodowego.

W związku z nowelizacją ustawy Prawo budowlane dokonaną w 2015 r. i związaną z tym zmianą definicji obiektu budowlanego Spółka powzięła wątpliwość, czy stosowana przez nią kwalifikacja podatkowa dystrybutorów, jest prawidłowa w obowiązującym stanie prawnym.

W związku z powyższym Wnioskodawca zadał następujące pytanie:

„czy dystrybutory paliw i gazu podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości jako budowle na podstawie przepisów art. 1a ust. 1 pkt 2 UPOŁ w zw. z art. 3 pkt 1 UPB, art. 3 pkt 3 UPB oraz art. 3 pkt 9 UPB ?”

Stanowisko Wnioskodawcy

Zdaniem Wnioskodawcy dystrybutory paliwa i gazu stanowią urządzenia techniczne nie podlegające opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości jako budowle. Swoje stanowisko [REDACTED] argumentuje nowelizacją ustawy – Prawo budowlane i wynikającą z niej zmianą definicji obiektu budowlanego, w której zrezygnowano z przesłanki całości techniczno –

użytkowej na rzecz instalacji umożliwiających użytkowanie budowli zgodnie z jej przeznaczeniem. Powyższa zmiana oraz wymóg wzniesienia obiektu budowlanego z użyciem wyrobów budowlanych spowodował, iż dystrybutory paliwa i gazu zostały wyłączone z opodatkowania. Tym samym przedmiotem opodatkowania podatkiem od nieruchomości winny być tylko i wyłącznie ich części budowlane oraz fundamenty, tj. betonowe wyspy.

Interpretacja prawna

Zakres przedmiotowy opodatkowania podatkiem od nieruchomości został uregulowany w art. 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r., o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2019 r., poz. 1170 ze zm.), zgodnie z którym opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają następujące nieruchomości lub obiekty budowlane: grunty, budynki lub ich części, budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Natomiast normatywna definicja budowli została zawarta w art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. w myśl którego **budowlą jest obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z przeznaczeniem**. W literaturze przedmiotu wskazuje się, że art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. definiując budowlę, odsyła do przepisów ustawy prawo budowlane, z tym że odesłanie to ma ograniczony zakres i dotyczy tylko rozumienia pojęć „obiekt budowlany” i „urządzenie budowlane”. Dokonując zatem prawno-podatkowej kwalifikacji potencjalnego przedmiotu opodatkowania w podatku od nieruchomości, należy oprzeć się w pierwszej kolejności na przepisach ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, a jedynie pomocniczo – w zakresie ustawowego odesłania – na prawie budowlanym (L.Etel, Komentarz do art. 1(a), Podatek od nieruchomości, Komentarz Lex 2012). Zwraca się przy tym uwagę, że na potrzeby opodatkowania podatkiem od nieruchomości nie można rozpoczynać procesu interpretacji terminu budowla od art. 3 pkt 3 pr.b., choć przepis ten może być pomocny w ustaleniu „podatkowego” znaczenia budowli.

Z powyższego wynika, że **opodatkowane jako budowle mogą być generalnie dwa rodzaje obiektów**. Pierwszym z nich jest obiekt, który spełnia cechy obiektu budowlanego na gruncie p.b. i jednocześnie nie można go zaliczyć ani do budynków ani do obiektów małej architektury. Drugim zaś obiektem, który jest traktowany jako budowla na gruncie podatku od nieruchomości jest urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego

związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem.

Stosownie do treści art. 3 pkt 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2020 r., poz. 1333 ze zm.), zwane dalej p.b., przez **obiekt budowlany** należy rozumieć budynek, budowlę bądź obiekt małej architektury, wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych.

Z kolei **urządzeniem budowlanym**, zgodnie z definicją zawartą w art. 3 pkt 9 p. b., są urządzenia techniczne związane z obiektem budowlanym, zapewniające możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, jak przyłącza i urządzenia instalacyjne, w tym służące oczyszczaniu lub gromadzeniu ścieków, a także przejazdy, ogrodzenia, place postojowe i place pod śmietniki.

Odnosząc się do pierwszego pojęcia, tj. obiektu budowlanego niebędącego budynkiem lub obiektem małej architektury wskazać należy, że budowlami tymi będą niewątpliwie budowle, które za takie zostały uznane na gruncie przepisów p.b. Zgodnie z art. 3 pkt 3 p.b., **przez budowlę należy rozumieć** każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: obiekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem tablice reklamowe i urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni jądrowych, elektrowni wiatrowych, morskich turbin wiatrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową.

Przechodząc do odpowiedzi na postawione we wniosku o wydanie interpretacji pytanie dotyczące kwalifikacji prawno-podatkowej dystrybutorów paliw i gazu, należy w pierwszej kolejności zwrócić uwagę na aspekt nowelizacji prawa budowlanego, dokonanej ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Prawo budowlane oraz niektórych innych ustaw, która weszła w życie od dnia 28 czerwca 2015 r. i obejmowała między innymi definicję obiektu budowlanego. Zgodnie z nowym brzmieniem, dokonany w/w nowelizacją **obiektem budowlanym jest budynek, budowla bądź obiekt małej architektury, wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem,**

wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych. Natomiast do 28 czerwca 2015 r. pojęcie obiekt budowlany obejmowało: budynek wraz z instalacjami i urządzeniami technicznymi, budowlę stanowiącą całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami oraz obiekt małej architektury.

Z porównania tych definicji w kontekście budowli wynikają dwie zmiany. Pierwsza polega na wyeliminowaniu sformułowania, że budowlą jest całość techniczno – użytkowa. Drugi element polega na wskazaniu, że budowlą będzie obiekt budowlany, jeśli zostanie wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych.

Analizując zmienioną definicję obiektu budowlanego organ interpretacyjny uznaje, iż nie skutkowało ona modyfikacją zasad opodatkowania wskazanych przez Wnioskodawcę budowli w postaci dystrybutorów paliw i gazu.

Tut. organ podatkowy pragnie zwrócić uwagę, iż pomimo usunięcia sformułowania „całości techniczno-użytkowej”, które umożliwiało opodatkowanie całej budowli a nie „rozbieranie” jej na części budowlane i niebudowlane, definicja obiektu budowlanego w dalszym ciągu nakazuje traktować go jako obiekt kompletny (por. glosa do wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 24 czerwca 2015 r., sygn.. II FSK 1353/15, dr. Bogumiła Pahla, Przegląd Podatków Lokalnych i Finansów Samorządowych, Zeszyt 1, styczeń 2016 r.), w której autor stwierdził, iż *„ustawodawca nie wprowadził zmian do samej definicji budowli zawartej w art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l (...) W dalszym ciągu definiując termin „budowla” odsyła ona do pojęcia obiektu budowlanego w rozumieniu przepisów prawa budowlanego.(...) Ustawodawca wprawdzie nie używa już terminu „całość techniczno-użytkowa” niemniej jednak w dalszym ciągu wskazuje na obiekt budowlany jako „budowlę wraz z instalacjami”. Na tej właśnie podstawie można wnioskować o „kompletności” obiektu budowlanego. Składa się on bowiem nie tylko z wyrobów o charakterze stricte budowlanym, ale również instalacji. Dowodzi to, że w dalszym ciągu obiekt budowlany powinien być postrzegany jako obiekt stanowiący całość techniczno – użytkową pomimo braku takiego zapisu. Obiektem budowlanym jest zatem taki obiekt, który spełnia swoje funkcje po technicznym i funkcjonalnym powiązaniu wszystkich elementów. Instalacje mają „zapewnić” możliwość użytkowania obiektu zgodnie z przeznaczeniem. Oznacza to, że ustawodawca definiując obiekt budowlany szczególną uwagę przywiązuje do możliwości jego rzeczywistego wykorzystania.”* Potwierdzeniem tego stanowiska jest także orzecznictwo sądów administracyjnych dotyczących stanu prawnego po zmianie definicji obiektu budowlanego, np. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 14 września 2016 r., sygn. I SA/Gl 783/16, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 20

czerwca 2017 r., sygn. I SA/Wr 233/17, wyrok NSA z 20 maja 2020 r., sygn. II FSK 330/20, II FSK 175/20, Wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 10 kwietnia 2018 r. sygn. I SA/Wr 98/18.

Ponadto należy zauważyć, iż zgodnie ze znaczeniem słownikowym (Słownika Języka Polskiego pod. red. M. Szymczaka, Warszawa 1978, tom I, s. 794) pod pojęciem instalacji rozumie się zespół urządzeń technicznych (przewodów i sprzętu) służących do jednolitego celu. Stosując zatem reguły wykładni językowej można wnioskować, że pod pojęciem instalacji należy rozumieć również urządzenia i cały ich zespół.

Jak już wcześniej podniesiono, przez budowlę w rozumieniu przepisów ustawy o podatkach i opłatach lokalnych należy rozumieć obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem.

Ustawowe zdefiniowanie pojęcia budowli wywołuje szereg wątpliwości i rozbieżności, na co zwrócił uwagę m.in. Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 13 września 2011 r. (sygn. akt P33/09) przyjmując, że za budowlę w rozumieniu u.p.o.l. uznać można:

- 1) jedynie budowle wymienione *expressis verbis* w art. 3 pkt 3 u.p.b., w innych przepisach tej ustawy lub w załączniku do niej, będące wraz z instalacjami i urządzeniami obiektem budowlanym, o których mowa w art. 3 pkt 1 u.p.b., pod warunkiem, że stanowią one całość techniczno – użytkową (w brzmieniu obowiązującym do dnia 28 czerwca 2015 r.), w obecnym stanie prawnym – pod warunkiem użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem i wzniesiony w użyciu wyrobów budowlanych,
- 2) jedynie urządzenia techniczne scharakteryzowane w art. 3 pkt 9 u.p.b. lub w innych przepisach tej ustawy albo w załączniku do niej.

Uwzględniając powyższe jeżeli przyporządkowanie poszczególnych obiektów i urządzeń nazwom budowli przewidzianym w Prawie budowlanym zakończy się niepowodzeniem, konieczne jest ustalenie, czy rozważane obiekty i urządzenia dają się zakwalifikować jako urządzenia budowlane w rozumieniu ustawy Prawo budowlane, które zarazem są budowlami w ujęciu u.p.o.l.

Z treści art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l w związku z art. 3 pkt 9 u.p.b. wynika, że aby uznać dane urządzenie techniczne za urządzenie budowlane muszą zostać spełnione dwie przesłanki. Mianowicie urządzenie techniczne musi być:

- 1) związane z obiektem budowlanym,
- 2) zapewniać możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem.

Należy zauważyć, iż ustawodawca w zmienianym przepisie nie doprecyzował na czym polega dokładnie powiązanie urządzenia technicznego z obiektem budowlanym, dlatego też posługując się regułami wykładni językowej należy sięgnąć w tym zakresie do potocznego językowego znaczenia tego określenia. Pod pojęciem „związany” należy rozumieć: mający związek, coś wspólnego z kimś/czymś, natomiast słowo „związać” oznacza: wiązać, połączyć kilka rzeczy, odnieść coś do kogoś lub czegoś, o substancjach lub ich składnikach: utworzyć jednorodną całość, zostać zastosowanym jako element łączący (internetowe wydania Słownika Języka Polskiego www.sjp.pwn.pl).

W świetle powyższych przepisów i zaprezentowanej ich wykładni oraz stanu faktycznego sprawy niewątpliwie **dystrybutory należy uznać za urządzenia budowlane (urządzenia techniczne w rozumieniu art. 3 pkt 9 p.b., związane z obiektem budowlanym tj. stacją paliw wymienioną w załączniku do ustawy – Prawo budowlane w kategorii XX, zapewniające możliwość jej użytkowania zgodnie z przeznaczeniem)**. Skoro dominującą funkcją stacji jest sprzedaż i dystrybucja paliw/gazu to urządzenia techniczne jakimi są dystrybutory pełnią funkcję służebną wobec niej. Dystrybutor jak sama nazwa wskazuje służy do dystrybucji paliwa i stanowi część systemu sprzedaży detalicznej stacji, która to sprzedaż jest podstawowym przeznaczeniem stacji paliw jako obiektu budowlanego. Bez zainstalowania dystrybutorów, stacja paliw nie mogłaby prowadzić swojej podstawowej działalności, tj. detalicznej sprzedaży paliw/gazu, a stałaby się jedynie magazynem paliw/gazu, przez co nie mogłaby funkcjonować zgodnie ze swoim przeznaczeniem.

Dystrybutory paliw i gazu są urządzeniami, które rozprowadzają paliwo ze specjalnych zbiorników podziemnych i dostarczają je bezpośrednio do baku pojazdu. W tym celu dystrybutory wyposażone są w pompę elektryczną, która umożliwia za pomocą odpowiedniego ciśnienia zassanie cieczy ze zbiorników. Zbudowane są z dwóch modułów: elektronicznego komputera i podzespołu mechanicznego, który służy właściwemu pompowaniu paliwa. Praca pompy, której celem jest utworzenie ciśnienia niezbędnego do zassania cieczy ze zbiornika kontrolowana jest przez komputer na specjalnym wyświetlaczu. Część mechaniczna tworzona jest przez pompę, licznik przepływu paliwa oraz zawory do sterowania i kontroli paliwa i zasilana jest silnikiem zazwyczaj o napędzie elektrycznym. Poza tym niezbędnym elementem dystrybutorów jest również wąż zakończony pistoletem, dzięki któremu można precyzyjnie dozować paliwo.

Bez znaczenia pozostaje fakt, iż dystrybutory jako urządzenia budowlane (urządzenia techniczne związane ze stacją paliw jako obiektem budowlanym) nie zostały wzniesione w wyniku robót budowlanych. Tut. organ interpretacyjny pragnie podkreślić, iż wzniesione

z użyciem wyrobów budowlanych odnosi się do obiektu budowlanego, a nie do każdego z elementów instalacji zapewniającej jego funkcjonowanie zgodnie z przeznaczeniem. Art. 3 pkt 9 p.b. nie wprowadza nakazu trwałego związania z gruntem lub wytworzenia urządzenia w wyniku prac budowlanych. *„Zupełność (kompletność, zdolność do użytku) przedmiotu opodatkowania wynika ewidentnie z treści art. 3 pkt 1 p.b., do której ustawodawca odsyła w przepisach ustawy podatkowej. Gdyby było inaczej, w art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. byłoby zawarte bezpośrednie odesłanie do art. 3 pkt 3 p.b. Umożliwiłoby to, nie w każdym przypadku jednak „rozbiór” budowli na potrzeby opodatkowania. Sytuacja ta nie ma jednak miejsca w obecnym stanie prawnym, a co za tym idzie nie ma żadnych podstaw normatywnych, z wyjątkami przewidzianymi w ustawie do tego, aby w podatku od nieruchomości „dzielić” rzeczy poprzez wyodrębnienie części budowlanych i instalacji, a co za tym idzie opodatkować wyłącznie pierwsze z nich.”* (B. Pahl, Opodatkowanie transformatorów, urządzeń rozdzielczych oraz baterii akumulatorów. Glosa do wyroku NSA z dnia 22 lipca 2020 r., sygn. Akt II FSK 1064/20, Przegląd Podatków Lokalnych i Finansów Samorządowych, marzec 2021.) Pomiędzy dystrybutorem a jego częściami budowlanymi zachodzi związek funkcjonalny, dzięki któremu urządzenie to jako całość może realizować swój cel.

Dodatkowo urządzenia techniczne będące przedmiotem niniejszej interpretacji (dystrybutory paliw i gazu), jak ustalił organ interpretacyjny w oparciu o przedstawiony przez wnioskodawcę stan faktyczny (związane z obiektem stacji paliw, wymienionym w załączniku do ustawy – Prawo budowlane w kategorii XX) zapewniają możliwość użytkowania obiektu stacji paliw zgodnie z jej przeznaczeniem. Aby można było prowadzić działalność gospodarczą polegającą na sprzedaży paliwa i gazu, niezbędne jest funkcjonalne powiązanie poszczególnych elementów stacji tak aby wszystkie elementy wchodzące w jej skład pozwalały na jej eksploatację. Nie ulega bowiem wątpliwości, że stacja paliw nie może funkcjonować samodzielnie w oderwaniu od urządzeń, które zapewniają możliwość jej użytkowania zgodnie z przeznaczeniem. Zbiorniki służące do magazynowania (przechowywania) paliwa (w postaci płynnej lub gazowej), **dystrybutory paliwa/gazu (odmierzacze)**, system kontroli zbiorników, separator do czyszczenia ścieków oraz place i drogi wewnętrzne takiej stacji, umożliwiają korzystanie z niej zgodnie z przeznaczeniem.

Nie ulega wątpliwości, że stacje paliw nie mogą funkcjonować samodzielnie w oderwaniu od pozostałych urządzeń zapewniających bezpieczeństwo i wiedzę o ich stanie (system kontroli zbiorników), **możliwość odmierzania wydawanego paliwa/gazu (dystrybutory)**, ochronę środowiska i usuwania powstałych zanieczyszczeń (separator) czy też dojazdu i postoju w związku z napełnianiem tak samych zbiorników, jak i wydawaniem z nich

paliwa (parkingi i place wewnętrzne). Konsekwencją tego, jest **uznanie dystrybutorów paliw i gazu za urządzenia budowlane, które w myśl ustawy o podatkach i opłatach lokalnych wpisują się w pojęcie budowli i jako takie podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości od całej ich wartości , a nie jak wskazuje Wnioskodawca tylko od ich części budowlanych.**

Organ interpretacyjny nie podziela poglądu Wnioskodawcy, iż w wyniku zmiany przepisu art. 3 pkt 1 p.b. urządzenia techniczne, którymi są dystrybutory paliwa i gazu, nie stanowią już części obiektu budowlanego (jako całość techniczno-użytkowa) i nie podlegają regulacjom p.b. Nie sposób również zgodzić się w ślad za Wnioskodawcą, że opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości powinny podlegać jedynie wzniesione z użyciem wyrobów budowlanych części budowlane lub fundamenty tych urządzeń tj. betonowe wyspy, na których dystrybutory paliw i gazu zostały posadowione.

Powyższe prowadzi do konstatacji, iż dystrybutory paliwa i gazu stanowią urządzenia budowlane (urządzenia techniczne które są związane z obiektem budowlanym - stacją paliw i zapewniają jej użytkowanie zgodnie z przeznaczeniem), a co za tym idzie są one budowlami w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. i podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości. W sytuacji braku zainstalowania i podłączenia owych dystrybutorów nie byłoby możliwe wykorzystanie i użytkowanie stacji zgodnie z jej przeznaczeniem – sprzedaż paliw/gazu.

W tym stanie rzeczy w oparciu o przepisy prawa podatkowego obowiązujące na dzień złożenia wniosku i na podstawie stanu faktycznego przedstawionego we wniosku orzeczono jak w sentencji.

Pouczenie

Stronie przysługuje prawo do wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach, ul. Prosta 10, 25-366 Kielce, (w dwóch egzemplarzach – art. 47 w/w ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – tekst jednolity Dz. U. z 2019 r., poz. 2325 ze zm.) w terminie 30 dni od dnia doręczenia skarżącemu rozstrzygnięcia w sprawie albo aktu, o którym mowa w art. 3 § 2 pkt 4a (art. 53 § 1 w/w ustawy). Jednocześnie zgodnie z art. 57a w/w ustawy, skarga na pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego wydaną w indywidualnej sprawie, opinię zabezpieczającą i odmowę wydania opinii zabezpieczającej może być oparta wyłącznie na zarzucie naruszenia przepisów postępowania, dopuszczenia się błędu wykładni lub niewłaściwej oceny co do zastosowania przepisu prawa materialnego. Sąd administracyjny jest związany zarzutami skargi oraz powołaną podstawą prawną.

Skargę wnosi się za pośrednictwem organu, którego działania lub bezczynność są przedmiotem skargi (art. 54 § 1 w/w ustawy) na adres: Urząd Miasta Kielce, Prezydent Miasta Kielce, Rynek 1, 25-303 Kielce

PREZIDENT MIASTA

Bogdan Wenta

Otrzymują:

[Redacted]

[Redacted]

2. a/a